

[Svend Erik Hovmand]

kevækkende. Jeg ved ikke, om fru Jytte Hilden har konsulteret Dansk Jernbaneforbund, inden hun udtalte sig her fra talerstolen, men i så fald ville hun da vide, at hvis man skal køre et tog ikke bare ud på et sidespor, men ind i remisen, så kræver det, at der er en remise at køre det ind i, og det kræver vel også, at der er nogle mekanikere, for ikke at sige nogle kustoder, der kan føre tilsyn med remisens indhold. Jeg synes, det var meget tankevækkende, at fru Jytte Hilden netop gjorde opmærksom på det.

Den debat, vi står over for i dag, er overordentlig væsentlig, fordi den jo beskæftiger sig med et problem, som har optaget mange i det danske samfund igennem flere år. Jeg tror, vi må konstatere, at der i dag ikke er folkelig eller politisk opbakning til her og nu at indføre kernekraft i Danmark. Vi må sige, at der ud fra et energimæssigt synspunkt vel heller ikke er behov for at gøre det på denne side af år 2000.

Vi kan konstatere disse ting, til trods for at vi jo efter de beregninger, der er foretaget, de mange undersøgelser, der er lavet, allerede på nuværende tidspunkt ved, at netop denne energiform ville mindske vores forurening, især forsuringen af vores skove og søer, at det ville kunne give os væsentlig billigere energi, omkring 25 pct. billigere elektricitet, at det ville kunne øge vores forsynings sikkerhed, og at det også ville betyde flere arbejdspladser. Til trods for disse ting er der altså ikke folkelig og politisk baggrund for at sige, at med hensyn til de øvrige udestående problemer, affaldsopbevaring osv., skulle der også være tekniske løsninger, som ikke skulle forhindre en etablering.

Vi står altså i en situation, hvor vi må konstatere, at a-kraft her og nu ikke er folkelig eller politisk aktuel eller realisabel. Når vi har konstateret det, mener jeg til gengæld, at vi må være så fornuftige og så realistiske, at vi siger til os selv og hinanden, at selv om der ikke er et energimæssigt behov i dag, så bør vi ikke udelukke alle muligheder for kommende generationer. Vi har af bitter erfaring lært, at det er meget, meget svært at finde den evige sandhed netop på energiområdet. Tænk blot på, hvilke omvæltninger ikke bare Danmark, men hele Vesteuropa har måttet gennemleve blot inden for de sidste ti år! Ingen havde vel i 1974 selv i deres vildeste fantasi kunnet forestille sig to olie-

kriser med betydelige økonomiske, sociale og beskæftigelsesmæssige konsekvenser.

På denne baggrund tror jeg ikke, at nogen i dag hverken vil eller tør garantere os, hvad der vil ske inden for de kommende 15 år, hverken på energiområdet eller, hvad der måske i denne sammenhæng er lige så vigtigt, på miljøområdet. Jeg vil derfor meget stærkt opfordre til, at vi ikke i dag forhindrer kommende generationer i at have kernekraften som en mulighed, hvis det skulle vise sig nødvendigt af energimæssige årsager, af miljømæssige årsager eller af andre årsager, som vi i dag ikke har fantasi til at forestille os.

Lad os konstatere, at kernekraft ikke er aktuel politik her og nu eller i den allernærmeste fremtid, men lad os ikke af den grund udelukke alle muligheder for alle kommende generationer ved forkerte dispositioner præget af aktuelle stemninger her midt i 1980'erne. Lad os beholde remisen i det omfang, det er rimeligt, og lad os sørge for, at der også er nogle mekanikere, der kan følge med i udviklingen af den teknik, der står i remisen.

Margrete Auken (SF):

Nogle gange er vi mere end almindeligt heldige i Danmark. Et af de helt klare eksempler herpå er, at vi undslap atomkraften. Det lykkelige sammentræf af en lidt sen opstart på elværkernes a-kraftplanlægning og tilblivelsen af en af vore dygtigste folkelige bevægelser, nemlig OOA, samt en gennem 1970'erne og 1980'erne voksende gruppe af lydhøre politikere – jeg kunne også godt sige: politikere med en fantasi lidt større end hr. Svend Erik Hovmands – gjorde, at vi fik afværget brøleren. Vi er fri for den i dag og kan omsider træffe beslutning om også fremover at holde os klar og få en klog energiplanlægning i gang. Til lykke med os. Lad mig illustrere det ved en episode fra det virkelige liv.

I sidste måned traf jeg i New York en af USAs forhandlere ved de internationale miljøkonventioner. Jeg benyttede lejligheden til, ikke helt hensynsfuldt, at jubilere over, at det var lykkedes de nordiske lande sidste år at få bremsset bl.a. USAs forsøg på at få grønt lys for deponering af højradioaktivt affald under havbunden, den såkaldte sub